

Quan Àfrica et somriu

Xerrada amb Andreu Labian, membre de la ONG ADESCI

L'Andreu és d'Olot, té 20 anys, estudia enginyeria aeronàutica i ara fa tres anys que, amb un company de residència i amb altres que es varen anar afegint pel camí, se'ls va ocórrer crear l'Organització no Governamental d'Ajuda per al Desenvolupament de Costa d'Ivori. Una ONG que, avui dia, ha vist com els seus projectes començaven a ser una realitat i com aquesta iniciativa empenen nous horitzons amb l'ajuda de més voluntaris.

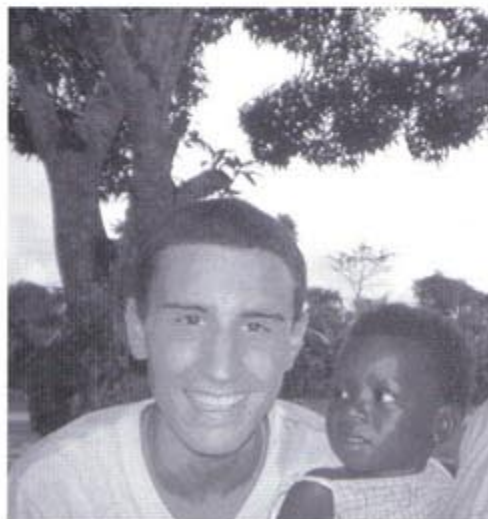
Com va començar tot plegat?

—De fet, la idea es va començar a gestar a la residència d'estudiants, i amb l'empenta d'en Dani Vives, que era un company que estava cursant l'últim curs a ESADE i que

tenia previst traslladar-se a Costa d'Ivori per raons professionals. Amb ell vàrem establir un vincle directe i fou quan es va traslladar al nord d'Àfrica quan ens va començar a donar idees per tal de realitzar diverses actuacions a Costa d'Ivori. La nostra tasca aquí va consistir en constituir-nos com a associació, fer tota la paperassa, tràmits burocràtics i, evidentment, cercar ajudes econòmiques per dur a terme el que ens havíem proposat.

Quins foren en un principi aquests projectes?

—Vam decidir que podríem fer un projecte per tal d'abastar aigua, la construcció d'un menjador escolar i cures diverses a través d'un equip mèdic. Per fer tot això vam organitzar un camp de treball a Costa d'Ivori, amb l'ajuda de la residència d'estudiants on estàvem, a Barcelona.

L'Andreu i un nadó de Costa d'Ivori.

És llavors quan poseu fil a l'agulla i materialitzeu el camp de treball viatjant cap a Costa d'Ivori.

—Exacte. Al final, més de vint persones vam aportar d'alguna manera els coneixements que cadascú sabia, però evidentment el factor mèdic va ser l'element que més demanda va tenir. Quan arribàvem als pobles de la nostra ruta, ja ens havien preparat una mena de paradeta improvisada, i tota la gent del lloc i voltants ens estava esperant. A mi em va tocar ser ajudant de dentista (rialles).

I que et passava pel cap quan veies tanta gent que us demanava ajuda?

—Mira, t'he de dir que sóc bastant aprensiu amb les injeccions, la sang, etc., però quan veia el dolor que aquella gent havia hagut de suportar abans que un dentista els arranqués un queixal, i de la manera precària que nosaltres ho fèiem... t'adones de moltes coses que abans no t'havien passat pel cap. El més fort de tot és el somriure, l'alegria i les mostres d'agraïment que tots plegats ens mostraven quan eres allà.

Parlaves de les coses que et passen pel cap, de les sensacions viscudes. Com es digereix tot això?

—No es pot digerir d'una glopada, són moltes coses que et plantejes, moltes preguntes i sovint sense una resposta si l'extrapolem al nostre món. Però una cosa sí que em va quedar clara. La idea que ells són els pobres negrets i nosaltres som l'home blanc que els va a ajudar; no és així de cap manera. Ells saben que

Dentistes

Construcció del menjador escolar

La paradeta ambulante

hi ha un abisme entre els dos mons però viuen a la seva manera, amb els seus costums, conformant-se amb allò que tenen i, evidentment, quan algú els ofereix ajuda l'agafen i es deixen ajudar. Si una cosa em va impactar va ser el tema del tractament que tenen de la mort. Quan vàrem arribar, un noi que feia dies que feia de metge i que era allà amb una altra ONG no va poder salvar una mare i el seu nadó a l'hora de donar a llum. L'estat de desànim i dol dels seus familiars va durar sorprenentment molt poc. I no perquè fossin gent sense sentiments, ni una mala família, sinó que estan tan acostumats a conèixer amb la mort que per a ells és un fet associat que s'assimila com a tal.

Com vàreu valorar sobre el terreny els projectes que havíeu encetat feia dos anys?

—Deixant de banda el suport mèdic amb què vam comptar, els projectes els vàrem valorar de manera molt positiva i amb la sensació que has fet alguna cosa que pot haver ajudat a un grup de gent important. L'abastament d'aigua és un projecte que encara hem d'acabar, però que és a punt de dur-se a terme. En canvi, la construcció del menjador de l'escola va ser una realitat de la qual nosaltres també vàrem poder gaudir fent de paletes i de manobres, i acabant l'obra en el temps que nosaltres vam ésser allà. Som conscients que han estat petits projectes d'iniciació, però que alhora ens serviran, d'una banda, de targeta de presentació a l'hora de buscar noves subvencions o patrocinadors, que veuran de primera mà on van destinats els diners que ens donen, i de l'altra són el gra de sorra perquè la nostra ONG pugui començar a créixer. **Concretament, a quin punt d'Àfrica vàreu fer aquests projectes?** —En un lloc que ni gairebé surt als mapes (rialles), Manaboué, a la

Foto de grup a la porta de l'escola

regió de Sassandra. Però també visitarem la capital Yamoussoukro i Abidjan, on vam poder observar que la gent de les capitals té més serveis però es mor de gana; la gent del camp (que era allà on estàvem) no es mor de fam perquè viu dels productes de la terra, però sí que es mor de malalties diverses, perquè l'accés als serveis mèdics és impossible, quilomètricament parlant.

Alguna anècdota?

—Moltes, però per fer-se una idea que a part la pobresa que hi ha en aquests països, també hi ha un alt grau de corrupció, em ve de gust esmentar una anècdota que ens va passar l'últim dia a l'aeroport. Sentim, pels altaveus, el meu nom i els d'uns altres nois. Curiosament ens adonem que tots els cridats per megafonia érem estrangers i també blancs. Al cap d'un moment es va presentar un militar amb una Kalashnikov sota el braç, intentant fer-nos entendre que hi havia quelcom incorrecte dins dels nostres equipatges. El primer que se'm va ocórrer va ser el matxet que prèviament havia facturat, cosa que no havia de suposar cap problema. Però ell es va fixar en un tambor autòcton de la regió, del qual em va dir que necessitava els papers de transport de l'instrument (rialles). Llavors va utilitzar una frase feta que ve a dir, en català: «Com ho arreglarem?». La solució fou donar-li per sota mà 10.000 francs africans, que equivalen a 15 euros, i problema resolt.

I que suposa per a un noi de la teva edat haver viscut aquesta experiència?

—És un fet que et marca. Tothom que hagi viscut de primera mà ésser i actuar dins una ONG ho pot explicar, però jo, en poques paraules, et podria dir que és el millor que em va passar durant tot el 2007.

I ara, cap a on s'encara ADESCI?

—Ens plantejem acabar les coses que no es varen poder acabar de materialitzar i, evidentment, créixer i tirar endavant nous projectes que, de fet, ja tenim sobre la taula.

Regal als nens d'un raspall per a les dents.

Acabem la xerrada fent un cafè al mig d'Olot, mirant les fotos de l'Andreu en un PC portàtil. És innegable la passió amb què ho explica i les ganes que té de tornar-hi. Probablement aquest estiu no hi podrà anar per qüestions de feina, però també té el convenciment que altres membres d'ADESCI continuaran el que es va endegar fa dos anys. Malgrat tot, i a l'espera de tornar-hi, el somriure d'Àfrica el té encara ben present.

Per a més informació sobre aquesta ONG cal posar-se en contacte amb ADESCI, av. Pearson, 27, de 08034. Barcelona, tel. 93 280 63 13 i fax 93 280 35 58. Web www.adesci.org i adreça electrònica adesci@adesci.org. Si es vol fer alguna aportació, cal canalitzar-la a través del compte corrent: 2041 0053 680040093266.